

**Pintér Illangó és Pintérné Gépész
Bettina**

Elbeszélő

szarvasok és betyárok

Pintér Illangó

Tavaszi gyermeke

© Pintér Illangó
ISBN 978-615-6758-40-8

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

Első ének

„Siess hozzám, szerelmesem, mint egy gazella vagy egy fiatal szarvas a balzsamillatú hegyeken!” Énekek 8,14

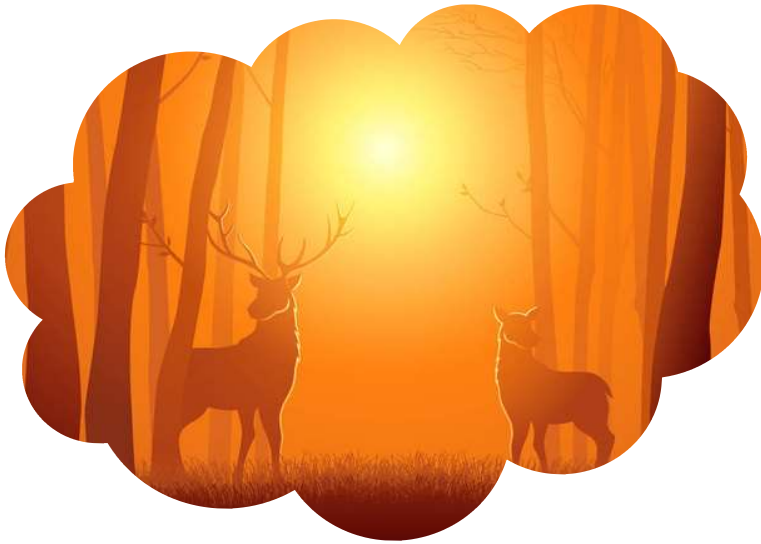
Isten lepillantott a régi művére.
Vajon mit látott? Igazi művészet!
Ősz volt, így hullottak a tarka levelek,
a hőmérséklet mínusz két fok volt kereken.
A tócsa tetején aprócska jégréteg,
mint fiatal fának a vékony sáv kérge,
amit akár madár lába is megtörhet.
Szarvas bak baktatott kifelé mezőre,
csillogott barna szőre a napfényben:
kecses, erős láb leveleket csépett.
Nem régen, szép éjjel sötét eső esett,
de most már bámulta a szép kéklő eget.
Piros szívecskéje izgalomtól remegett,
rábukkant a rétre, elbődült: „Remek!”.
Arca oldalából sok váladékot kent,
majd belefetrengett. Port is tett, mit ott lelt,
végül odavizelt s ismét belefeküdt:
illatos, mint a parfüm és hangja felzendült.
Bőgött, míg csak a tüdeje is bírta,
levegőt zihálva, kifulladásra szívta.
A nap már magasan ontotta a fényét,
az emberek jöttek szedegetni kévét.
A szarvas bak jobbnak látta arrébb állni,
ezért úgy döntött, hogy nem messze bóklászik.
A nap hamar elszállt, csillag est derekán.
Az agancsos király megtorpant; szederág
ott előtte kiáll, átlépte kecsesen,
feltárult rékje, lába is megdermedt:

a megjelölt helyén, előtte szaglászik,
kire a szelleme réges-régen vágyik.

Ámulva megtorpant, majd ujjongva rohant,
amaz felemelte fejét s nézett hosszan.
„Tetszik az illata”- bókol a szép suta.
„Úgy örülök neki!”- udvarlója súgta.
Csendes beszélgetést idegen lépések
zaja zavarta meg. Másik bak lépett
hozzájuk közelebb. A két bika szembe
állt s egymásra bámult. Kié lesz a kedves?
Felbődül az egyik, utánozza másik.
A nap korongja épp a láthatárra mászik.
A tócsa tükrön fénye meg-megcsillant,
daliás szarvasok szemében düh villant.
Izmukat mutogatták. Vajon melyik bátrabb?
Összemérték hangjukat. Vajon ki kiálthat?
Farkas szemet néztek. Vajon ki bírja tovább?
Nézték egymás zsírját. Kiből finom a kolbász?
Végül összezsaptak, az agancsuk csattant.
Arrébb állt a tehén, hangulata kattant

ide-oda benne. Ő kinek drukkoljon?
Kitágul mind a négy erőlködő orrlyuk.
Nézegette őket, ahogy az agancsuk
össze volt akadva. Küzdtek, mint anya tyúk,
ki csibéit védi. Küzd, mint oroslán
hatalomért. Ketten, talán két leopárd?
Alig bírják szusszal. Erejük egyforma?
Betolakodón csattan társa csontja,
így megtántorodott s meg se állt erdőig,
éppen jókor, mert a győztesnek erői
is lankadtak már-már, de megnyerte a csatát!
Büszkén odalépett elfoglalva rangját.
Szemébe nézett, a ki se mondott kérdés
feleletét máris meglelte, mint kérés:
„Ne hagyj el soha sem!”- szerelmük már békés.

Második ének

*„Tudod-e, mikor ellik a kőszáli zerge, megfigyelted-e,
mikor borjazik a szarvas?” Jób 39:1*

Bokroknak tövére sütött nap sugara,
serénykedett kettő szarvas, szorgos hangya.

Kerestek, kutattak, rejtekért futkostak.

Mely felelne meg a kis kosnak?

Domboldal árnyában, dús koronájú fák
alatt tisztás s cserjés, a bozótot bújják
az üregi nyulak, de ők nem bántanak,
tökéletes lesz a leendő borjuknak.

Talaj füves; ehet, ha talán kedve lesz
nem messze csermely megy, ihat s nem fül bele.

Addig ott laktak a gyönyörű tájban.

Napok csak úgy szálltak egyre jobban várta
a két szülőállat az apró gidácskát.

Egy reggel hirtelen megrázta szakállát,
az öreg Mikulás, s hóba öltöztek fák.

Hiába láttak már ily fehér parmezánt,
ámulva bámulták. Óvatosan ettek,
nehogy oda fagyjon nyelvük, levelet szedtek,
mert éhesek voltak. Ilyenkor ételre
bukkanni is nehéz. A növények

fagyottak erősen. Testük gémberedett,
szerencsére ketten a tél nem oly hideg.,
meleggel töltötte el ez szívük.

Ekkorra már változott nekik meg a színük,
a bak szürke felleg lett, a másik vöröses.

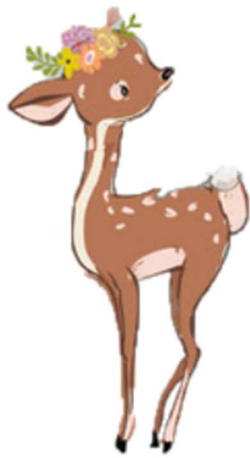
Hideg téli napok, lassú, ám az összes
ugyanolyanok mind: dermesztők s fagyosak,
a szarvasok gyomra kiürül gyorsan.

De a sutának nő egyre hasa nagyobbra.
Nagy nehezen mozog, de férje okosan,

segít asszonyának és szívéen hordozza.
Kezdődik a tavasz, szagát a szél hordozza:
állatok erőre új reménnyel kaptak,
s öröm növényekre is hamar átragadt,
egyből felsarjadtak, viráguk pompázott.
A nap is sütött már, a szőrük sem fázott.
Üdezöld volt minden, a természet élénkebb.
Élők mosolyogtak, szépen szállt az ének,
ujjongtak már sokan: „Gyönyörű az élet,
megérkezett a meleg! Nem örültünk régen!”
Virágokba borult a csodás környezet.
Mogorva is kedves, nevetnek öregek.
A szarvascsaládnak vidámságot ki az
aki megadhatta? Az érzés itt virradt:
Teremtő Atyájuk ajándékot adott,
felfogni is nehéz, tízperc s minden dalolt!
Söt fel volt turbózva! Kitartás gyümölcse;
teste barna, de a hátán folt foltot követ,
egyből csillog szeme, huncutság mestere,

igen, biztos az lesz! A bak épp keresett
füvet, míg megszületett, igaz meglepetés;
végre, végre apa! „Kicsim, tejet ettél?”-
kérdi nagyon büszkén. „Nem régen ezt tette,
láttad volna, hogyan az ajkára kente
a meleg, habos tejet!” Összenéztek hosszan,
méltóságteljesen. Borjuk felállt gyorsan,
vagyis próbálgatta. Megcsúszott vékonyka
s gyenge lábacska. Lábával széttolta
mellette a sarat. Nézett szüleire
óriás szemével: elámultak milyen
cukiak és édes. Övék felelősség,
úgy érezték csak most váltak felnőtté.

Harmadik ének

„Fiaikat, mint a nyáját, szabadon engedik, és szarvasként ugrálnak gyermekeik.” Jób 21:11

Feltápászkodott a picike újszülött.
A kislány már most is felfelé görbülő
ajkával nevetgélt, a szeme ragyogott,
orra szuszogott, szíve pattogott.
A fiatal szülők mosolyogva nézték,
egymásra tekintve figyelték léptét.
Borjuk próbálgatta lábának erejét,
fel-fel s felemelte a picike fejét.
Nagy elégedetten vette tudomásul,
mindig így feleltek: „Ne félj, itten állunk!”
Lehet, nem értette, de benyomásuk
nagyon árulkodott. „Rá nagyon vigyázunk!”-
susogták a kedves és gondviselő fák.
„Ételt adunk neked!”- az összes fűszál
egyszerre suttozta. A kicsi egyet ugrott,
ez a legelső volt. Csak a róka hurrog:
„Ugyan már ez csak egy taknyos, kis zöldfülű!”
De apja visszaszólt: „Beszéded kiürül,
mert gyermekem olyan harcos lesz, hogy akár
oroszlánnal küzdhet. Irháját meg hordja már
mert nem vár rá a halál!” Veje büszkén nézett
rájuk, a ravasz meg elment komolyra véve.
„Nevezzük el ötöt... Hümm, minek? Patácska!”-
hangosan, lelkesen mondta az anyája.
„Szuper és jó ötlet, nagy ötletes Drágám!”
rápillantott, aztán cirógatta lányát.
Rászállt egy katica fekete orrára,
ámulva megtorpant, majd mintha okádna
fújtatott egy-kettőt, a bogár megijedt

és elszállt rémülten. A kicsi hirtelen
utána eredt, de nyomát vesztette,
megállt szökkenéssel, azt eszére sem vette,
hogy a feje fölött még mindig körözött,
visszament anyjához s éhesen nyöszörgött.

A szopizás után édesen lefeküdt,
összehúzta magát, álomba szenderült
és cukin szuszogott, szemgolyója forgott.
Képzeletében játszott, gyomra sose korgott,
hangulata jó volt, a szája mosolygott,
szülei örültek. Senki sem mocorgott,
a napocska leszállt, a bordó korongja
láthatáron mászott. A felhők forogtak,
az eső csöpögött, az ég elsötétült,
heves szellőkésben a levél elszédült.
„Ó! Keltsd fel Patácskát, menjünk a barlangba!

Megvéd a megázástól!”- mondta a szarvasbak.
„Ébredj, ébredj! Menjünk, zuhog a zivatar!”-
kiáltotta az anyja. Felnézett csillagra,
egyetlen volt, ami látszott a felhőknek
zord takarásából. Reményt a felnőttnek,
simogatva jókor adott támogatást,
fogva a megfelelő percnél a pillanatát,
arról, hogy lesz mégis szép, derűs boltozat,
hol a madár könnyedén repülhet, bókolhat.
Biztonságos s védett menedékben aludt
kicsi, háromtagú, kedves szarvascsalád.

Negyedik ének

*„Csak hadd építsenek! Hiszen, ha egy róka ráugrik,
ledönti a kőfalukat.” Nehémiás 3:35*

Telt és múlt az idő, megtanult beszélni
a kicsi Patácska, szépeket mesélni,
mit látott napközben, s barátokat szerzett.
„Fogócskázzunk, gyertek!” - kiáltotta lelkesen
és a három borjú ugrádozva szaladt.

Foltos, barna testük levegőben haladt,
kecses hosszú lábuk gyorsan vitte őket.
A napot játékkal töltötték főleg.
Patácska virgonc volt, de szerette a csendet,
amikor egyedül érthette a rendet,
mit a természetben látott minden napon.
Figyelt pár bogarat mászkálni a napon,

madarat elszállni, a fák közt repülni,
a pillangót, mint a virágot kerüli,
méhet és darazsat, miközben nektárt gyűjt.
szorgos, kicsi hangyát, aki menetbe gyűlt.
Halk zörgéssel együtt, száraz leveleken
és apró gallyakon futva s keresgetve
ugrándozott éppen, mikor egy kis réten,
a ravaszdi jött vele pontban szembe lépve.
Így megszólította: „Szervusz, kicsi gida,
finom, édes leszel közelgő vacsira.”
Eggyel közelebb ment, belenézett mélyen
a bociszemébe, ki csak bámult félve,
de küzdött s legyűrte a nagy rettegését.
Így szólt bátran: „Jó napot! Mifélek
nem gyáva kukac, mint ahogy ön gondolja!
Csaló ön róka úr, hasa csak korogjon!”

A ravaszdi soha nem hitte, hogy illet
vág vissza egy kicsi, s nem fekszik le ide,
sőt nem is szalad el! „Ne hetvenkedj!”-
nyögte csodálkozva. Ránézett kegyesen,

de szíve merevedett. Ezzel most mit kezdjen?

- Őszintén vallani be neki is kellett,
szép és erős a növekedő borjacska.

Az is igaz lenne, hogy ha ő felfalja,
szégyen, hisz még szinte ártatlan s tudatlan.

Eközben a kicsi magában vívódva
mélységesen nézett óriás szemeivel,
a vékony, elnyújtott szembe, keringette
sírása. Nem akart őneki engedni,
szilárd kell maradni. Dülledtek erei
a nagy küszködéstől. Végül sikerült.

Az eddig büszkékről ezúttal kiderült,
hogy mindenkiben van szív, ha picike is.
A szarvaskának már otthon kellett volna

feküdni régen, a szülők aggódva,
várták a lányukat. „Ó, szétszéledjünk-e
keresni Patácskát?”- vetette föl az ügyet
fiatal anyaszarvas idegesen járva.

„Csak én, te biz maradsz! Megérkezve várna
és elkerülnék egymást.”- ezzel máris eltűnt.

Alig ment pár métert a vére is meghűlt,
a szép tisztáson egy mással szemben állt
gyermeke s a róka! Fűt fát elkaszált,
nagy dühödten rohant. Aztán így kiáltott:
„Hordja már az irháját!”- lányáért kiállott.

A ravasz meg félve az erdőbe rohant.

Nagy örömmel léptek: Senki sem lett rokkant!